

Toner hængende som figurer

Den unge komponist Rune Glerup udspillede sine smukke klangskulpturer som lancering af en stærkt fascinerende portræt-cd.

KLASSISK

Athelas Sinfonietta med gæster.

Dir.: Pierre-André Valade. Koncertkirken, Blågårdss Plads. Tirsdag.

Rune Glerup: Dust encapsulated.

Dacapo Records.

Moderne komponister har ry for at være temmelig uforståelige, når de forklarer deres musik. Enten er ideerne for avancerede – eller også er forbindelsen til dem umulig at høre, når musikken klinger. Den pointe gælder ikke Rune Glerup. Den 32-årige komponist, der tirsdag blev portrætteret *live* på Nørrebro i anledning af en ny cd-udgivelse med mandens kammermusik, er klar i tale og toner.

Da han på storskærm midtvejs i tirsdagens koncert – sammen med Athelas minutiøse chefdirigent Valade – i korte, præcise vendinger forklarede, hvordan han former sin musik som små skulpturer af klang, der sættes i serie efter hinanden til hele stykker, var det et nøjagtigt ekko af den musik, man lige havde oplevet.

Først slagøjespilleren Mathias Friis-Hansen, der med fodpedaler aktiverede enten svale elektroniske klangflader eller sig selv. Det vil sige sine egne lynhurtige kombinationer af 2-3 slagøjestrumentter, der formede små lydskulpturer, som blev hængende i rummet og gentaget igen og igen. Og dernæst pianisten Neel Bramsnæs Teilmann, der fyrede pågående satser af en sonate af som rækker af næsten ens figurer. Med en minutiøs præcision, der indimellem fik klangene til at lyde som resultat af en klinisk undersøgelse af flygellydernes natur. Hvor man virkelig kunne opleve, hvordan Glerup kan sætte få elementer sammen til mønstre, der hænger sammen og lader sig begribe. Her var der ingen elektronik som kontrast til de pibende anslag – kun luft og pauser og smukke klange i skiftevis kølige, poetiske, pibende eller højspændte udformninger.

DEN KLARE og konsekvente holdning til sine egne ideer har allerede bragt Glerup ret langt internationalt. Han er uddannet

både i Danmark og Frankrig, hvor han har siddet under jorden et par år i deres berømte musikinstitut IRCAM ved Pompidoucentret i Paris og sammen med ingeniører gået meget grundigt ned i at forstå, hvordan man elektronisk kan manipulere lyd sammen med akustiske instrumenter. Og fået opført resultaterne samme sted med stor succes forrige år.

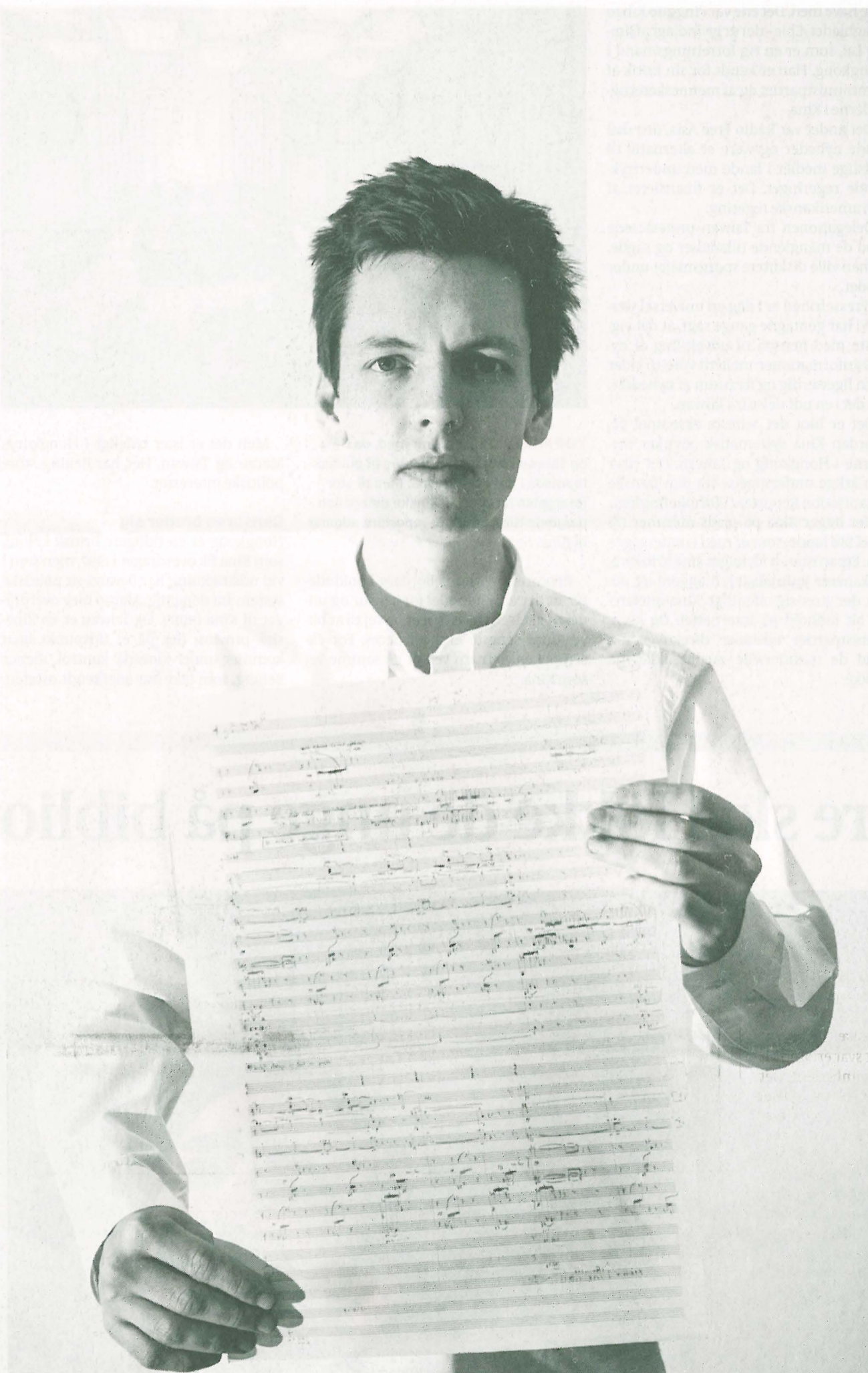
Den side af Glerup var og er ikke i fokus på hverken cd eller koncert. Men det er den samme fornemmelse af ekstraordinær grundighed, der står tilbage både efter den lille koncert, bare 45 minutter, og efter endt lytning af Glerups portræt-cd, der tæller de samme værker plus en stribe flere i samme stil. Tre værker i familie under titlen 'Dust encapsulated' – indkapslet støv – klaversonaten og ensemblestykket 'Divertimento'. Her får man en fornemmelse af som lytter at lære lydene at kende til bunds – og en invitation til at lade sig fascinere – fordi lydene både er spritnye og anderledes og alligevel lette at forstå i deres relativt simple sammensætning. 'Relativt simpel' betyder her, at der såmænd godt kan være mange toner med i en skulptur, og at de sagtens kan være sat sammen på en snirklet måde, som en del nok vil synes virker fremmed. Men musikken er alligevel til at forstå, hvis man zoomer en lille smule ud fra de enkelte toner og lader ørerne fokusere på klangene som helhed i stedet.

På den måde får man med cd'en en oplevelse, der ender med at blive helt meditativ. Både de to soloværker og de tre ensembleværker, hvoraf Athelas sluttede koncertaftenen med en nøje afmålt opførelse af 'Divertimento', har masser af *punch*. Men uden at der for alvor sker nogen udvikling. Glerups musik rummer ikke den slags dramatik, hvor man på siden følger et musikalsk forløb folde sig ud i spændingskurver. Snarere synker man ind i en tilstand, der bliver mere og mere mættet af information, som figurerne gentager sig og afløser hinanden. Som at sidde stille midt i et udstillingslokale, hvor kunstværkerne farer forbi hængende på udspændte liner i rummet.

Dynamikken opstår i objekternes vitt forskellige karakterer. På cd'en spiller den gode og noget specielle trio Gáman (blokfløjte, akkordeon og violin) sig igennem både virkelig aggressive mønstre og svale, søgende tilstande i værket 'Objets/décalages'. Eller i kvintetten 'Dust encapsulated #3', hvor to blæsere, to strygere og en pianist i cd'ens mest intense jagt river den ene figurserie af sig efter den anden i et gennemsigtigt, gennembrudt lydbillede, hvor de enkelte byggeklodser i de tætte klange bliver hørbare for enhver.

På cd'en får man den fylde, man savnede ved den korte koncert. Skulle man være i det krævende hjørne, savner cd'en frugterne af komponistens intensive elektronikarbejde de seneste år. Men det må så blive en snarlig 2'er.

kultur@pol.dk

SKULPTURER PÅ NODER. 32-årige Rune Glerups musik lyder som objekter af klang, der farer forbi lytteren. Foto: Simon F.